

Om man i den situation så i øvrigt hellere vil le have været den viden foruden, kan vi jo i sagens natur ikke vide noget om. Og jeg synes sådan set ikke, at vi i udgangspunktet kan basere vores lovgivning på de oplysninger, som vi får fra donorbørns udtalelser i de skrevne og elektroniske medier.

Kl. 12.45

Endelig er der jo hele spørgsmålet om forældrenes informationer til et barn i de situationer, hvor barnet er blevet til efter sæddonation. En svensk undersøgelse fra 1998 viste, at det kun var ganske få forældre, der havde fortalt deres børn om deres tilblivelse. Og hvis man virkelig behårdt ville forfølge det synspunkt, at et barn, der er født ved donorsæd, skal have krav på og mulighed for at opsøge sit fædrene ophav, så burde det her forslag om ophævelse af donoranonymitet jo sådan set følges op med en eller anden informationspligt for forældre, der føder børn via de her metoder, om, at de skal underrette deres børn, når de fylder 18 år – eller hvornår ved jeg ikke. Ellers sikrer man jo alligevel ikke, at det barn, der er opvokset med et sæt forældre, hvor det viser sig, at faren ikke er den biologiske far, får de her rettigheder. Og det ville da i hvert fald være et betydeligt indgreb i den måde, familierne lever deres liv på.

Jeg vil også godt pege på, at beslutningsforslaget her jo mangler logik, i den forstand at det kun adresserer spørgsmålet om sæddonorerers anonymitet. Vi har åbnet op for ægdonation. Det er ikke omfattet af beslutningsforslaget her. Skal man have en mulighed for som barn født ved kunstig befrugtning og ved hjælp af donorsæd at gøre sig bekendt med sit fædrene ophav, så burde man vel også have en mulighed for at gøre sig bekendt med sit mødrene ophav. Det synes jeg er en logisk brist i forslaget her.

Så alt i alt og med en vifte af argumenter når regeringen frem til, at den beslutning, et bredt flertal i Folketinget traf sidste år efter at have vurderet pro et contra over ganske lang tid, bør vi opretholde.

Jeg vil også gerne sige, at jeg med det hverken har bundet mig eller regeringen til at stå præcis på det her synspunkt i en betydelig årrække frem. Jeg er helt på det rene med, at vi her er i en diskussion, hvor tid flytter holdninger, men jeg må sige, at på de 8-10 måneder, der er gået siden sidst, synes jeg ikke, der er basis for at overveje et sådant standpunktsskift.

Så det korte af det lange er, at regeringen ikke vil kunne støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er jo lidt besynderligt, at ministeren bruger argumentet om, at der ikke er grund til at skifte standpunkt efter så kort tid, når ministeren lige har stået og demonstreret her i en halvanden times lang debat, at han var i stand til at skifte standpunkt i spørgsmålet om, hvem der skal betale for enliges og lesbiskes kunstige befrugtning.

Men jeg vil sige, at ministerens indlæg jo ellers mest er præget af, at han slet ikke har lyst til at diskutere det her, og jeg vil gerne spørge: Synes ministeren slet ikke, der er et problem i forhold til børns rettigheder? Jeg har faktisk ikke brugt begrebet børns tarv, jeg har brugt begrebet børns rettigheder.

Altså, vi står med tre parter i det her: Vi står med forældrene eller den enlige, der bliver kunstigt befrugtet; vi står med donor, hvad enten det er ægdonation eller sæddonation; og vi står med børnene. Og de eneste, der ikke kan udtale sig i den her sammenhæng, er børnene. Er det ikke netop Folketingets pligt at sørge for at afveje den slags sager og sørge for, at børnene, som er den svage part, også har rettigheder? Det er jo børnene selv, der vælger, om de vil bruge de rettigheder eller ej.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jo, bestemt er det Folketingets opgave, og det var også den opgave, Folketinget tog på sig sidst i sidste samling, hvor Folketinget på baggrund af et lovgivningsudspil fra regeringen, der var et resultat af en meget, meget lang proces, med et meget bredt flertal sagde, at når disse ting vejes sammen, så rokker det ikke ved, at sæddonation foregår anonymt. Der er jo ikke løbet meget vand i åen siden sidst, og det er sådan set baggrunden for, at jeg ikke – og det er rigtigt opfattet – er synderlig meget for at kaste mig ud i sådan en meget stor diskussion omkring det her tema igen.

Og det står ikke i kontrast til den sidste sag, hvor jeg har demonstreret, at jeg kan skifte standpunkter. Nej, for jeg har ikke skiftet noget standpunkt. Det er jo præcis forskellen de to emner imellem, at det punkt, vi diskuterede for et øjeblik siden, fandt sin løsning – i øvrigt med et meget lille flertal, men respekt for det – under selve tredjebehandlingen, hvorimod det her spørgsmål om regulering af anonymitet-ikke-